український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 10 (60) * жовтень 1997

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Заступник головного редактора Ольга Крак

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ

Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара

Комп'ютерна верстка Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Підписано до друку 20.09.97 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Тираж 4000 прим. Зам. 41

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській книжковій друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1997.

ЗМІСТ

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Від редакції 1
Намір Апостольства молитви на жовтень 2
Намір Апостольства молитви на листопад 4
Міжнародна проща вервиці 5
о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ
Сповідування Святої Тройці 6
Синод єпископів нашої Церкви 9
Втрата для світу 11
Галина Умблат, Володимир Качур
Владика Любомир Гузар: "Для церковного об'єднання в Україні замало духовних підстав" 12
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Роздуми над Євангелією (4) 13
І. Михасюк
Роздуми вченого 15
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Діти виховують нас 17
брат Захарій Гломба-Нагаєвський, ЧСВВ
Матусю, не вбивай мене! 20
Степан Боруцький
о. д-р Михайло Димид: "Будуймо храм душі людської" 23
Ольга Крак
Василіянський монастир у Перемишлі 24
Ольга Крак
Реколекції для священиків в Кристинополі 28
Марія Притулюк
Поїздка у Францію 29
брат Методій, ЧСВВ
Марійська Дружина 30
Ісусикові пташенята 30
На дозвіллі 32

На обкладинці: Покров Матері Божої - стінопис василіянської монастирської церкви у Крехові, 1995 р.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Як ми вже повідомляли у минулому номері "Місіонаря", в Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя сталися адміністративні зміни. Новий протоігумен о. Теодозій Янків провів численні переміщення отців та братів. У зв'язку з цим наш часопис має нового редактора та деяких нових членів редколегії та співпрацівників.

Це не означає, що "Місіонар" змінює цілковито свій напрям і призначення. Він залишається речником Апостольства молитви та інших, схожих на нього, релігійних згромаджень. Однак маємо бажання зробити його дійсно місіонарем, тобто щоб поширював науку Церкви в сучасності. Тому засновуємо нові рубрики, як з життя Церкви, так і з життя наших монастирів. Буде й екуменічна сторінка, сторінка християнської родини, для молоді та дітей тощо. Місяць жовтень є місяцем вервиці, то закликаємо наших вірних молитися на вервиці за єдність Церкви та за навернення грішників. Також запрошуємо усіх взяти участь у міжнародній прощі вервиці до села Гошева на Івано-Франківщині 11-12 жовтня. До Гошева запрошені представники греко-католицьких церков Словаччини, Угорщини, Румунії, Болгарії та Білорусі, а також Католицької Церкви з Вірменії.

В жовтні також маємо велике свято - Покров Матері Божої. У центрі древнього Львова в цей день посвячуватимуть статую Непорочно Зачатої Матері Божої. На цю урочистість запрошено представників різних конфесій, щоб усі разом помолилися і закликали: "Пресвятая Богородице, об'єднай нас!"

Також закликаємо наших вірних молитися за якомога краще сприйняття у нашому народі постанов Синоду єпископів нашої Церкви, який відбувся 14-20 вересня у Крехівському василіянському монастирі.

Маємо надію, що наш журнал сприятиме пожвавленню духовного життя у нашому краї, тіснішій співпраці монашества з єпархіальним духовенством. Сподіваємося, що "Місіонар" дійде до кожного деканату та парафії, де усі бажаючі зможуть його придбати. У зв'язку з цим збільшуватимемо тираж. Під фінансовим оглядом "Місіонар" зможе "стати на ноги", бо поки-що він збитковий і частково фінансується з бюджету нашої Провінції.

Ціну не будемо збільшувати для того, щоб журнал був доступним для великої кількості читачів у часі економічної кризи. Не маємо ще достатньо сформованих місіонерів, які би могли у селах та містах нашого краю проповідувати Слово Боже, поширювати нову євангелізацію. Нехай це завдання візьме поки-що наш "Місіонар".

о. Йосафат ВОРОТНЯК,ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Оце Серце, що так дуже полюбило людей...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ДУХ ХРИСТОВИЙ БІЛЬШЕ ПЕРЕКОНАВ ХРИСТИЯН В ЛЮБОВІ БОГА ОТЦЯ ДО ВСЬОГО ЛЮДСТВА (Поблагословлене Святішим Отцем).

Ніхто з віруючих християн не сумнівається у тому, що Бог Отець любить усіх людей, як дітей своїх. Він бо каже: світи сонце на добрих і недобрих. Однак та рівноправність грішних і праведних перед Богом багатьох бентежить і занепокоює. Чимало християн не вміють відповісти на закид чи питання: чому Бог-любов не проявляє у більш видимий спосіб свою любов до тих, які Його люблять, чому не захищає тих, які зазнають утиску, кривди, зневаги з боку безбожних людей. За людською логікою Бог мав би карати

злих людей вже тут, на землі. Дух Христа однак інший. Учням, які закликали Його покарати вогнем і прокляти невірних самарян, суворо відповів: "Не знаєте, якого ви духа". Тому ми, християни, повинні виробляти в собі досвід Духа Христового. А це саме дух служіння, безкорисливого, і дух жертви, без нарікання чи хвальби. Іншими словами потрібно щоразу чинити діла милосердя. Світлий приклад цього подає нам Мати Тереза з Калькутти, яка нещодавно відійшла до Господа по праведну нагороду.

Перші християни були свято переконані, що Дух воскреслого Христа сильно діє у цьому світі. Сильний досвід про могутність Духа Христового вони вже мали в день П'ятидесятниці. І цей досвід змінив їх цілковито. У них зник страх, вони стали відважно проповідувати, не боячись кайдан та смерті. Їхніми невченими устами промовляв Дух Христа, він бо запевняв їх заздалегідь: не журіться, що будете говорити у цю хвилину, бо дасться вам мудрість з висоти.

Молімося, щоби усі християни виробляли у собі досвід Духа Христового, практикуючи у щоденному житті діла милосердя. Молімося надалі, щоб усі християни, які набули цього Духа, змогли відважно проповідувати і словами, і ділами про Бога Отця, який любить усіх людей на світі і дуже хоче, щоб вони спаслися.

Місійний: ЗА ЦЕРКВУ В ЯПОНІЇ, ЩОБ ПАМ'ЯТЬ ПРО СВІДОЦТВО РАННІХ МУЧЕНИКІВ, РОЗБУДИЛА МІСІОНЕРСЬКИЙ ДИНАМІЗМ.

Цього року виповнилося 400 років від часу мученицької смерті (розіп'яті на хрестах) 26 японських мучеників біля Нагасакі. 350 років згодом, у тому самому місті Нагасакі, вибухнула перша атомна бомба і спричинила жахливі наслідки для Японії і світу. Японія - це острівна держава, розташована на чотирьох великих і трьох тисячах малих островах. Населення - 120 мільйонів, лише пів мільйона - католики. Першими місіонерами Японії були монахи Ордену Єзуїтів, очолювані св. Франциском Ксаверієм. Вони мали великі успіхи, за 60 років жертвенної праці місіонерів з різних чинів число католиків зросло до одного мільйона. Жорстокі переслідування та ізоляція майже зовсім знищили Христову віру в Японії у 17-18 століттях. У половині 19 століття нові місіонери з Європи приїхали до Японії і створили хоча невелику, але дієву Церкву.

Молімося, щоб ті малочисельні громади християн у Японії, надхненні героїчним духом своїх мучеників, були прикладом для усіх своїх співвітчизників. В Японії порівняно з іншими країнами потужно розвивалися усі сфери життя, є великий матеріальний добробут. Але занепав дух побожності чи, точніше, зросла незацікавленість. Молімося, щоби католики Японії пробудили любов до Бога у серцях мільйонів своїх співвітчизників!

Місцевий: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ МОЛИЛИСЯ НА СВЯТІЙ ВЕРВИЦІ.

Жовтень в особливий спосіб присвячений Пресвятій Богородиці - Цариці вервиці, тому що вона як в Люрді, так і у Фатімі з'явилася дітям з вервицею у руках і закликала їх щодня молитися на вервиці. У 20 столітті у католицькому світі поширився дух молитви на вервиці. Не бракує, однак, у Церкві також і противників цієї молитви. Деякі священики навіть забороняють вервицю, бо вважають це латинізацією нашого обряду. Однак справжні християни і справжні католики моляться і заохочують інших молитися на вервиці. Беручи до уваги заклик Матері Божої у Фатімі, слід щодня молитися на вервиці за навернення Росії та за єдність Церкви.

Вервиця не витісняє з практикування чотки, тобто молитви Ісусової. Хай би нікому не заважали чотки поруч з молитвою на вервиці, але нехай ніхто не нехтує останньою, вважаючи чотки єдиним засобом постійної молитви.

Покровитель на жовтень - св. Іван БОГОСЛОВ (9.10)

Народився він у Витсаїді (Палестина), зі старшим братом Яковом займався риболовлею. Був учнем святого Івана Христителя. Потім став найулюбленішим апостолом Христовим, він єдиний дійшов аж до Голгофи за Спасителем. За дорученням самого Христа став опікуном Його Матері, Преблагословенної Діви Марії. Терпів за віру, перебував аж до Успення Пресвятої Богородиці в Ефесі. Написав Євангеліє, три соборні листи та Об'явлення. Це остання книга Святого Письма, яка називається Одкровення або Апокаліпсис. Помер своєю смертю, доживши до ста літ.

Св. Іван Богослов є прикладом чистоти та апостолом любові, почитання Пресвятої Богородиці.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

Загальний: ЗА РОЗЛУЧЕНІ РОДИНИ ТА ЇХНІХ ЧЛЕНІВ, ЯКІ ВТРАТИЛИ ВЗАЄМНЕ ДОВІР'Я, ЩОБ ЧЕРЕЗ ВІРУ Й ХРИСТИЯНСЬКУ ЛЮБОВ ВОНИ ВІДНАЙШЛИ ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ.

Місійний: ЩОБ, ВІДПОВІДАЮЧИ НА ЗАКЛИК СИНОДУ ЄПИСКОПІВ, УСТАНОВИ БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ ВІДНАЙШЛИ ТА ГЛИБИННО ЖИЛИ ЗГІДНО ЗІ СВОЄЮ ОСОБЛИВОЮ ХАРИЗМОЮ.

Місцевий: ЩОБ ВСІ ЛЮДИ МОЛИЛИСЯ ЗА ДУШІ, ЯКІ ТЕРПЛЯТЬ У ЧИСТИЛИЩІ.

Покровитель - священномученик Йосафат (25.11)

МІЖНАРОДНА ПРОЩА ВЕРВИЦІ

СПІШІМО УСІ ДО ГОШЕВА!

11-12 жовтня в Гошеві відбудеться Міжнародна проща вервиці за єдність у Церкві.

Це вже вчетверте вона проводиться в Україні, в вдруге у Гошівському монастирі під керівництвом Місійного згромадження св. Кирила і Методія, головою якого є пан Йозеф Марія де Вольф.

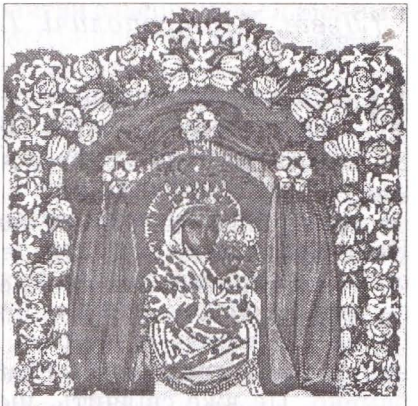

На світлині: чудотворна ікона Матері Божої у Гошеві.

Принагідно зауважимо, що у цій прощі візьмуть участь не лише паломники з України, але й гості з-за кордону, зокрема, з Болгарії, Румунії, Угорщини, Словаччини, Польщі, Білорусі і Росії. "Проща вервиці за єдність Церкви" повинна сприяти зміцненню церковної єдності з апостольським престолом у Римі.

Братання-аспект прощі: "Через любов один до одного ви станете моїми послідовниками".

Католицька Церква має багато обрядів, але одну віру, одинакові засоби для спасіння і один провід. Щоб це краще усвідомити, під час прощі вервиці буде відслужено Служби Божі в різних обрядах.

Далеко заздалегідь організатори подали наступну програму:

Субота, 11 жовтня

15-16 год. Прибуття молоді, прочан. Привітання гостей. Ознайомлення з програмою. Зустріч з молоддю, делегаціями інших країн.

19.30 - початок релігійного святкування.

Процесія зі свічками. Під час походу паломники співатимуть вервицю (всі 15 Таїнств), йтимуть на "Святу гору".

Там буде відправлено Службу Божу, відспівано Акафіст до Матері Божої, відбудуться нічні чування, концерт духовної пісні.

Неділя, 12 жовтня

6 год. - Святкова Утреня. Співатимуть отці Василіяни.

7 год. - Служба Божа.

10 год. - Вервиця

11 год. - Архиєрейська Служба Божа

Запрошуємо молодь, прочан з різних теренів Галичини, східної України взяти активну участь у Міжнародній прощі вервиці за єдність Церков.

Делегації повинні привезти з собою ікони Матері Божої для перенесення та взяти з собою свічки. Бажаючі зможуть придбати їх також на місці.

СПОВІДУВАННЯ СВЯТОЇ ТРОЙЦІ

ДОПОВІДЬ ДЛЯ НАСТОЯТЕЛІВ БОГОПОСВЯТНОГО ЖИТТЯ В УГКЦ

(Львів, Митрополичі Палати, 26 серпня 1997 року)

Наша східна духовна традиція визначається безперервним сповідуванням Святої Тройці.

Молитву і працю, їжу й відпочинок, від ранку до вечора, вдень і вночі, ми починаємо в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Це ми визначаємо словами з наших вуст та жестом наших рук. Наші три пальці складені в одно, знаменують чоло-голову, що є осередком нашого розуму. Рух продовжується вертикально в напрямі грудей (осередок наших почуттів), нашого афективного життя. Голова залежить від серця, серце від голови. Відтак три пальці нашої руки горизонтальним порухом йдуть від правого на ліве рамено. Це вже свідчить, що сповідування Святої Тройці обіймає розум і серце, і своїм порухом обіймає ближніх наших, які по лівиці і правиці нашій. Ми вже підсвідомо або навіть несвідомо свідчимо, що наше сповідування Святої Тройці має вертикальний вимір, який

На світлині: фрагмент облечин у Крехівському василіянському монастирі 15 червня цього року.

походить від Отця до Сина, і горизонтальний церковний вимір Святого Духа. Але це тільки деякі штрихи глибини того жесту, якого нас навчила мати ще під акордом колискової пісні.

Наша Божественна Літургія починається виголосом "Благословенне Царство Отця, і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас, і навіки віків" та майже всі літургійні молитви завершуються різними похвальними висловами на честь Святої Трійці: "бо тобі належить усяка слава, честь і поклоніння...; бо твоя є влада і твоє є царство, і сила і слава...; бо ти благий, бо ти милостив і чоловіколюбець...; бо ти святий єси..., бо під владою твоєю завжди бережені і тобі славу возсилаємо, Отцю і Сину, і Святому Духові..."

Чи така наполегливість призивання Святої Трійці, якщо вона здійснена в дусі та правді, не може вималювати в людських серцях щирої духовності та не може бути вихідним пунктом глибинного богослов'я? Так воно було в історії, і віримо, що буде надалі.

Такими глибинними богословськими повченнями навіяні наші стихири на утрені та вечірні. Візьмімо, наприклад, стихиру на "Господи взиваю", на Слава і Нині з Литії празника Святого Духа:

"Прийдіть, народи світу, поклоніться Богові в трьох особах: Синові в Отці зі Святим Духом. Отець бо споконвічно родить Сина споконвічного та співпрестольного, а Дух Святий є в Отці співславлений з Сином: одна сила, одна природа, одне Божество. Йому поклоняючись, усі виголошуємо: Святий Боже, що все твориш Сином, за співдіянням Святого Духа! Святий Кріпкий, що нам Отця об'явив і в світ послав Святого Духа! Святий Безсмертний і Душе-Утішителю, що від Отця виходиш і в Сині перебуваєш: Трійце Свята, - слава Тобі!" (Творець стих. Сл. і Нині: Лев Філософ (886-911), учень патріарха Фотія).

Ця стихира об'являє глибинний роздум Божого троїчного таїнства. Кожна особа споконвічно повністю визначена в собі, абсолютно досконала, але жодна з них нічого не робить сама від себе, сама для себе, а діє через іншу. Кожна особа абсолютно відкрита до іншої, немає в ній найменшого самозакохання у своїй досконалості, найменшого самолюбства, в абсолютній досконалості причастя любові. Отець творить Сином за співдіянням Святого Духа; Син об'являє не себе, а Отця і в світ посилає Святого Духа; Дух Святий виходить від Отця і в Сині перебуває, та діє в імені Отця і Сина в світі. Любов є чинником єднання трьох Божих осіб. Бог є один через любов. Одна в ньому природа, одне божество.

Троїчна любов має і місійний вимір, бо Отець "так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав" (Йо 3, 16), який у свою чергу посилає апостолів, кажучи: "Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи" (Мт 29, 19).

Про таку реальність присутності Пресвятої Трійці у духовності Сходу, присутності духовності любові йдеться в Апостольському Листі Івана Павла II "Світло Сходу":

"Пресвята Трійця стає перед нами, як спільнота любові: пізнати

такого Бога - означає відчувати необхідність, щоб він промовляв до світу та уділяв себе; і тому історія спасіння є ніщо інше, як історія любові Бога до людської істоти, яку він полюбив і вибрав, бажаючи бачити її "іконою ікони" - як інтуїтивно висловлюються Святі Отці (св. Іриней і св. Атанасій), тобто створеною на образ Образу, яким є Син, веденою до досконалого причастя тим, хто освячує - Духом любові. І навіть коли людина грішить, то й Бог її шукає і любить, щоб зв'язок не був розірваний і любов далі пливла. Та й любить її Бог у таїнстві Сина, котрий дозволив світові, що його не пізнав, умертвити себе на хресті, але Отець його воскресив, як знак вічної запоруки того, що ніхто не спроможний вбити любов, тому що кожен, хто є її учасником, є охоплений Божою славою: це та людина, перемінена любов'ю, яку учні споглядали на Таворі, людина, якою ми всі покликані стати" *("Світло Сходу", 15)*.

Тому такою самою логікою любові "шлях внутрішнього визволення, що відчиняється для Іншого, вчиняє монаха людиною любові" *("Світло Сходу", 14)*.

Це причастя любові трьох Божих осіб пречудно змальовано у іконі митця Рубльова. Центром цього причастя є чаша.

Така троїчна духовність та духовність причастя опромінює Захід. Ціла Соборова Конституція про Церкву побудована на концепції причастя, яка зароджується у Святій Тройці. Тому Церква - це не тільки "societas perfecta" ("досконале суспільство"), але передусім причастя всіх охрищених. Таке поняття проникає у всі пособорові документи та завершується у візії богопосвяченого життя у світлі Святої Тройці.

(Далі буде)

о. Діонісій ЛЯХОВИЧ, ЧСВВ,
протоархимандрит

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

У КАЗАХСТАНІ

На заклик апостольського візитатора для українців-греко-католиків у Казахстані та в країнах Середньої Азії єпископа Василя Медвіта, ЧСВВ відгукнулися сестри Служебниці з України (Діогена, Бернадета, Емілія), сестра Служебниця Бенігна з Бразилії та о. Віталій Климчук, ЧСВВ, також з Бразилії. Усі вони в липні цього року прибули до м. Караганди у Казахстані на місійну працю. Катехизували понад 70 дітей, готували до хрищення, сповіді та до прийняття Пресвятої Євхаристії.

Невелика греко-католицька громада на початку вересня прощалася з місіонерками зі сльозами на очах. Люди прохали ще приїздити до них. На щастя, залишився ще о. Віталій Климчук, який походить з Бразилії, який довгий час жив і працював в Англії.

В Казахстані є ще багато громад, які чекають на нових духовних робітників для занедбаної Господньої ниви.

СИНОД ЄПИСКОПІВ НАШОЇ ЦЕРКВИ

ПІДГОТОВКА

День молитви і посту за успішне проведення Синоду УГКЦ - п'ятниця, 5 вересня. З ініціативи владики Юліана Гбура зібралися представники всіх монаших чинів і згромаджень Львівської Архиєпархії у архикатедральному соборі св. Юра. Молитовний день розпочато Утренею, яку відслужив о. Василь Мендрунь, вислужений протоігумен ЧСВВ, співали брати і новики з Крехівського та Львівського монастирів. Змістовну доповідь на тему "Вічні обіти" виголосив ієромонах о. Орест, магістр новіціяту отців Студитів з Унева. О 12-ій годині Архиєрейську Службу Божу відправив єпископ-помічник Львівський кир Юліан Гбур, при гарному співі сестер Служебниць. Співслужили о. Діонісій Ляхович, протоархимандрит ЧСВВ та священики з чинів Василіян, Редемптористів і Студитів.

Пополудні моління продовжилися акафістом, доповідями, Вечірнею, яку правили представники Чинів Студитів, Редемптористів та Воїнства Ісуса. З настанням вечора зі святоюрської гори сходило чимало людей у монашому одязі, у їхніх серцях линула молитва до Господа за плідну працю наших ієрархів, за краще майбуття нашої Церкви.

11 та 12 вересня у митрополичих палатах на святоюрській горі у Львові проходили засідання ось яких синодальних комісій: з академічної формації священиків, у справах родини, катехитичної, у справах молоді, з формації священиків.

13 вересня було днем молитви і духовної обнови у Крехівському василіянському монастирі, яку проводив протоархимандрит ЧСВВ о. Діонісій Ляхович.

Напередодні Синоду кореспондент "Місіонаря" Ігор Скленар провів розмову з ректором Івано-Франківського теологічно-катехитичного духовного інституту єпископом кир Софроном Мудрим, ЧСВВ:

- У якій комісії Ви працюєте?

- У комісії з вишколу священиків.

- Які би Ви виділили проблеми, що виникають при вишколі священиків в сучасній Україні?

- Нині бракує кадрів, необхідна література, підручники. Загалом священичий стан залежить від релігійного виховання. Маємо кандидатів до священства, які з релігійного огляду погано сформо-

вані, чимало кандидатів походять з розлучених сімей. Чимало священиків з підпільних часів не мають належної підготовки. Але люди мають конкретні проблеми, з якими вони звертаються до душпастиря. Духовні особи, які переходять до нашої Церкви з православних, не мають систематичного вишколу для катехизації. У деяких з них відчувається прив'язаність до дочасних речей...

- І все-ж-таки якісь позитивні зрушення є. Чи теологічні заклади, що існують, приміром в Галичині, сформують необхідну кількість душпастирів під сучасну пору?

- Думаю, що так. Вже маємо деякі поважні наукові кадри, матимемо їх і в майбутньому. Біля ста студентів навчається у Римі. У інституті, ректором якого я є, вже читали лекції для семінаристів кілька викладачів з Риму. Хоча мушу зауважити, на жаль, що деякі семінарії не виконують навчальної програми.

Повертаючись до проблеми вишколу священиків, слід вказати на одне важливе завдання: плекання всецілої посвяти любові до Христа і місії Церкви в світі. Іншим словом - *целібат*, але у нас упереджено ставляться до нього. Саме нині бракує отої вітальності і жертвенності у нашій Церкві, чого жонате духовенство в повній мірі не може дати...

До теперішніх семінарій в Україні приймають у безженному стані і це позитивне явище. На тлі висловлених мною критичних речей маємо все-таки великий поступ.

На світлині: ієрархи нашої Церкви після Архиєрейської Літургії у соборі св. Юра. Посередині (в першому ряді) папський нунцій в Україні архиєпископ Антоніо Франко, справа від нього - митрополит Філадельфійський кир Степан Сулик.

ДІЯЛЬНІСТЬ СИНОДУ

Архиєрейською Літургією у святоюрському соборі розпочато Синод, який відбувся вдруге після виходу Греко-Католицької Церкви з підпілля. Митрополити-архиєпископи, єпископи і священики під проводом митрополита Філадельфійського кир Степана Сулика відправляли Святу Літургію, у якій взяли участь і високоповажні гості - апостольський нунцій в Україні архиєпископ Антоніо Франко, митрополит Римо-Католицької Церкви Мар'ян Яворський і єпископ РКЦ Маркіян Трофим'як, представники Греко-Католицької Церкви з Болгарії і Греції. Був присутній єпископ УАПЦ Макарій та інші. Після Літургії за співслужіння їм подякував єпископ-помічник глави УГКЦ кир Любомир Гузар. Опісля усі владики виїхали до Крехова на Львівщині.

У роботі Синоду взяло участь біля 30 єпископів нашої Церкви (з України та із-за кордону). Ієрархи розглядали загальноцерковні справи: заходи щодо святкування 2000-ліття Різдва Христового, літургічні питання та інше. Сподіваємося, що плоди діяльності ієрархів сприятимуть розвиткові нашої Церкви.

ВТРАТА ДЛЯ СВІТУ

Мати Тереза з Калькутти є видатною особистістю нашого століття. Її ім'я закарбується у серцях не одного покоління. 4 вересня цього року на 87 році життя відійшла у вічність засновниця Чину Місіонерок Милосердя.

Мати Тереза походила з багатої сім'ї в Ірландії. Розчарування у світському житті спонукало вступити її до монастиря, стала настоятелькою. Ще замолоду її турбували проблеми бідності, знедоленості ближніх. Вона заснувала чернечий Чин, який нараховує в Індії понад чотири тисячі притулків для інвалідів, бідних, сиріт. Діяльність на благодатницькій ниві та безкорислива допомога у багатьох кутках нашої планети була відзначена не тільки Ватиканом, а й багатьма політиками. 1979 року Мати Тереза отримала Нобелівську премію.

Мати Тереза побувала також в Україні, відвідала місця, пов'язані з Чорнобильською трагедією, надавала допомогу дітям, які постраждали від Чорнобильської катастрофи.

Похорони відбулися 13 вересня цього року.

За матеріалами преси

Владика Любомир Гузар:

"ДЛЯ ЦЕРКОВНОГО ОБ'ЄДНАННЯ В УКРАЇНІ ЗАМАЛО ДУХОВНИХ ПІДСТАВ"

3 вересня в УНІАН відбулася прес-конференція єпископа-помічника з делегованими правами Глави УГКЦ Любомира Гузара. Перше питання, яке висвітлив владика Любомир, стосувалося "Меморандуму християнських конфесій про несприйняття силових дій у міжконфесійних взаємовідносинах", який було підписано 21 липня ц. р. представниками церковних деномінацій, які діють в Україні. Зокрема, владика Любомир сказав, що вважає цей документ "завершенням певної фази в історії міжконфесійних відносин". Сутички, які виникали на конфесійному грунті, іноді були дуже гострими, але тепер вже починають втрачати свою силу. "Цей документ є підтвердженням того, що ми зрозуміли: ми не можемо розв'язати наших релігійних труднощів насильницькими методами і повинні працювати у християнському дусі".

Аналізуючи круглий стіл "Духовне єднання українських Церков", який пройшов у рамках II Всесвітнього Форуму українців, єпископ Любомир зазначив, що, на його думку, забагато уваги приділялося "справам об'єднання під оглядом устрою і замало - духовним підставам такого об'єднання".

На прес-конференції піднімалися також питання про Синод єпископів УГКЦ, який розпочне роботу у Львові 10 вересня і триватиме до 20 вересня. Журналісти цікавилися, чи мають під собою грунт чутки про ймовірність з'єднання УПЦ КП із УГКЦ, на що владика відповів, що таких розмов з представниками УПЦ КП у нього не було. На прес-конференції прозвучали також відповіді на запитання про акредитацію Львівської Богословської Академії, про заходи Церкви, спрямовані на виховання молоді та про неодноразові - з боку РПЦ - звинувачення УГКЦ у прозелітизмі, тобто перетягуванні вірних на свій бік. З цього приводу єпископ-помічник зазначив: "На зустрічах, де були присутні представники православних Церков, на наше прохання назвати конкретні приклади, ми не почули жодного факту". Владика Любомир вважає, що найближчим часом це питання буде вирішено позитивно шляхом переговорів.

Галина УМБЛАТ,
Володимир КАЧУР,
радіо "Воскресіння"

РОЗДУМИ НАД ЄВАНГЕЛІЄЮ (4)

"ІДИ ЗА МНОЮ, НАСЛІДУЙ МЕНЕ"

"Хто не несе хреста свого і не йде слідом за мною - не може бути моїм учнем" (Лк 14, 27)

"Іди за мною, наслідуй мене. Іди такими самими кроками, такими самими стежками тернистими, як я". Це заклик не лише для багатьох, але й до кожної людини. Все-таки є окремі люди, окремі вибранці, яких Господь в особливий спосіб закликає, в особливий спосіб збагачує дарами та ласками, щоб могли більш рішуче та послідовніше йти тією стежкою, бути прикладом і заохоченням для всіх інших покликаних, йти Господньою дорогою, до берега життя вічного.

І ті вибранці, на яких спочив той милостивий погляд Господній, повинні мати у собі постійне відчуття особливого завдання, яке вимагає рішучості, яке не спричиняє ніякого вагання, а тільки йти вперед, відважно, без жодного страху і сумнівів, що чекають їх на цій дорозі.

"Лисиці мають нори і птиці небесні гнізда, Син же чоловічий немає де голови приклонити" (Лк 9, 58). Мінімальне, необхідне для життя мають усі забезпечені. А ти, вибранцю, можеш і не мати, можеш не сподіватися

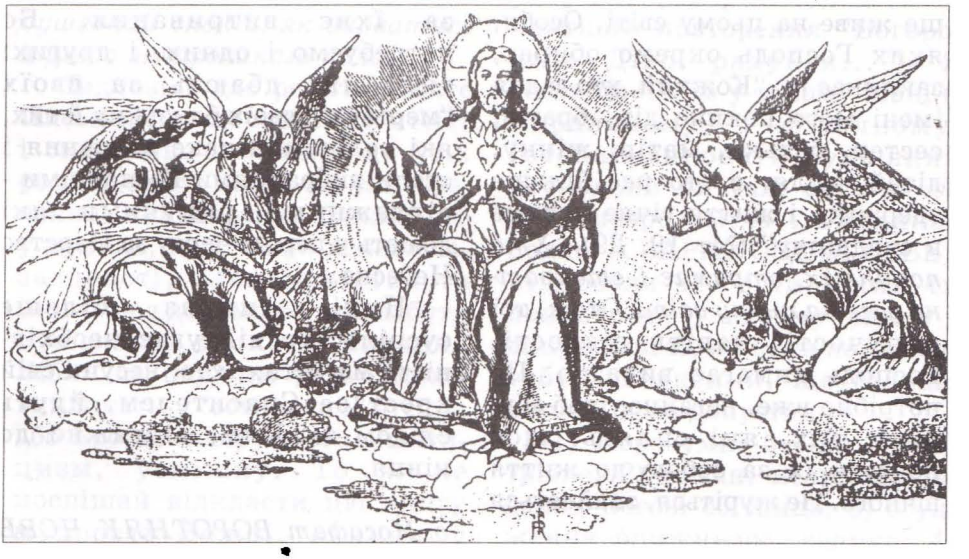

на винагороду і якусь вигоду на цьому світі. Власне, для того, щоб бути прикладом і напоумленням для всіх інших, які шукають нагороди. А цього не слід робити. Пам'ятай, що Господь, датель усіх дібр, може подарувати набагато більше, ніж ти можеш заслужити і придбати собі. *"Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться" (Мт 6, 33).* Отож, шукай перш за все Царство Боже, Його володіння у твоєму серці і в серцях інших людей, а все інше додасться дуже щедро, стократно до того.

Тими словами Господь говорить, що "залишіть мертвим ховати мертвих", ті які вибрані і які передують на стежині духовного служіння, мають звільнитись від всіх звичайних обов'язків, зокрема від турботи за своїх родичів. Тут "похоронити батька" не означає буквально похорон, а дбати про нього, дбати за родину, яка поки ще живе на цьому світі. Особи, яких Господь окремо обирає, закликає їх: "Кожний, хто задля імені мого покине дім, братів, сестер, батька, матір, жінку, дітей, поля, в сто раз більше одержить і життя вічне матиме в спадщину" (Мт 19, 29). *Хто покине їх, отримає і стократно уже на цьому світі.* Отож, тої рішучості, навіть різкості, Господь вимагає виразно. Це потрібно вже, негайно, щоб збудити тих, які сплять, щоб повести їх за собою до життя вічного. Не журіться, знайдеться хтось, хто піклуватиметься рідними, хто допоможе тим, які потребують допомоги. Але тих, які передують, - мало. Отож, не оглядайся назад. Безмежно дякуй Господеві за те, що тебе обсипає такими щедрими ласками і дає рішучість. Іди лише вперед, до майбутнього. Не оглядайся на той світ, який покинув. Царства Божого будеш гідний, лише не оглядаючись назад. *"Хто не зречеться всього, що має, не може бути моїм учнем"*, - говорить Христос (Лк 14, 33).

Коли ти вже поклав руку на плуг, який оре Божу ниву, не згадуй світ. "Ніхто, що поклав руку на плуг і озирається назад, не здатний до Царства Божого" (Лк 9, 62). Всі ви, які почули той заклик, щоб бути рішучими провідниками і прикладом для інших, не цурайтесь, не соромтеся, не бійтесь, а відважно йдіть вперед. Всі інші, які не мають покликання, хай не збивають їх з дороги та моляться за їхнє витривання. Бо потребуємо і одних, і других: тих, які дбають за своїх "мертвих", своїх близьких й тих, які залишили таке завдання і стали вибранцями Господніми - відважними, рішучими, які дбають у першу чергу за Царство Небесне.

Нині чимраз більше суспільство відчуває необхідність мати тих, хто, несучи свій хрест за Спасителем, йдуть слідом за Ним, відважно до кінця.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

РОЗДУМИ ВЧЕНОГО

З якогось часу ти раптом почав відчувати, що твої помисли, думи все рідше працюють над науковими проблемами. Натомість твій мозок заповнюють житейські ситуації, полеміка із співпрацівниками, сусідами. І ти тисячі разів прокручуєш увесь цей конгломерат у своїй голові, складаєш нездійсненні прогнози, ведеш уявну полеміку з колегами (як боксер - "бій із тінню"). І від цього не маєш спокою ні вдень, ні вночі.

Ти згадуєш образи і це спонукає тебе до вчинків, які збуджують новий біль. А далі йде зневіра у власну долю, втома, хвороби і ти все частіше помічаєш, що погіршення твого здоров'я (підвищення тиску і ін.) викликає "чорні" думки у твоїй голові і навпаки.

То що ж робити? Як знайти душевний спокій, як вирватись з цього зачарованого кола?

Відповідь дає релігія, Святе Письмо. І якщо навіть ти атеїст і скептично ставишся до усіх релігій світу, повір, що самозречення, виправдання ближнього у думках, подолання ненависті, заздрості, злопам'ятства та інших вад допоможе тобі набути душевного спокою. Читання Біблії за першим разом може викликати у "освіченого" атеїста або просто невіруючого скептицизм, усмішку. То ж не поспішай відкласти цю книгу мудрості Божої, вникни у складність її думок, прочитай ще раз і ще раз лише Новий Завіт, повір, і ти знайдеш цей душевний спокій, якого бажаєш; ти позбудешся тих негативних вад, які заважають тобі повноцінно жити.

Крім того, йди до церкви і, переступаючи її поріг, постарайся забути про все житейське, суєтне. За першим разом тобі це не вдасться. Ти будеш слухати проповідь священика, але через ті житейські думки ти не зможеш збагнути сказаного. Тому відкинь земні турботи.

Якщо ж одного разу тобі все ж пощастить позбутись житейських думок у святому храмі і ти вникнеш у таїнства Церкви, вважай, що ти щасливий. Навіть, якщо це сталось після, здавалося б, примітивних ритуалів (наприклад, десятикратного повторення "Богородице Діво, радуйся..."). Я особисто часом у такому стані (і моральному, і фізичному) готовий виконати будь-який церковний ритуал, суть якого мені незрозуміла і викликає подив. А ЗАРАЗ ОЦІНИ СЕБЕ - підкресли ті гріхи, яких ти допустився у своєму житті і викреслюй ті, яких ти позбувся, тобто впевнений, що більше ніколи їх не допустиш.

1) Нерозумні бесіди, непотрібне; 2) обман, невиконання даних Богові обітниць; 3) осудження ближнього, сварка; 4)

ненаситність і пияцтво; 5) лінивство; 6) крадіжки; 7) сріблолюбство, скупість; 8) лихварство, хабарництво; 9) несправедливе судійство; 10) заздрість; 11) гнів та злість; 12) злопам'ятство; 13) убивство; 14) чародійство, отруєння; 15) розпуста; 16) гордість; 17) протиприродна розпуста; 18) сектантство, єресі; 19) немилосердя, жорстоке серце. Визнай все це перед священиками і почуєш слова Христа: "Прощаю тобі гріхи твої, йди у мирі і не гріши".

З усіх гріхів тобі найважче буде подолати "заздрість", "злопам'ятство". Якщо ж ти настільки вдосконалишся, що будеш бажати у думках і просити Бога своєму найгіршому ворогові здоров'я, щастя і розуму, вважай, що ти стоїш на дорозі до святості. *А до святості покликані усі ми.*

У мене є товариш, який у свій час повідомляв мене, що виявив чергового мого ворога, який говорить десь там, що я ... Коли ж таких "ворогів" назбиралось біля десятка, я йому накінець сказав: "Якщо ти мій друг, то зроби з тих ворогів друзів. Скажи кожному з них, що я про нього високої думки".

То ж шукаймо друзів справжніх, які у помислах своїх будуть бажати нам всього того, що й собі.

Таким чином виконаємо Божу заповідь: "Люби ближнього свого, як самого себе".

І. МИХАСЮК,
професор Львівського держуніверситету ім. І. Франка

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

НА СХОДІ УКРАЇНИ

На Донеччині існують цілі села переселенців з Галичини. У них проживає багато греко-католиків. Так, у селах Званівка, Роздолівка та Верхня Кам'янка вже побудовано нові церкви. Шість років там успішно діє о. Мирон Сеньків, ЧСВВ, згодом йому почав допомагати о. Микола Крицул. З тих сіл покликаними до духовного сану є один ієромонах, один новик ЧСВВ, дві сестри Василіянки. Сестри цього Чину частіше приїжджають на Донеччину з метою євангелізації та катехизації.

Так було й цього року, впродовж перших двох тижнів вересня. Отож, донечани отримали в стократ більшу нагороду, коли поповнили двома дівчатами монашу спільноту.

ДІТИ ВИХОВУЮТЬ НАС

Один молодий журналіст проводить опитування молодих матерів на вулиці. Він підходить до однієї матері і запитує її:

- Скажіть, будь-ласка, шановна пані, чи не важко вам виховувати дитину, не маючи життєвого досвіду?

- Це вже у мене друга дитина, донька, а перший у мене хлопчик, йому скоро буде п'ять років, так що в мене досвід є.

- Тим краще, бо хочу знати, звідки ви черпали досвід, коли виховували свого хлопчика, - настоював допитливий журналіст.

Молода жіночка усміхнулась і, довго не роздумуючи, спокійно відповіла:

- Я над таким питанням ніколи не задумувалась, хоч завжди маю труднощі. Літератури про виховання майже не читала, поради також не шукала, навіть мій чоловік, як мені здається, в цій справі мені нічого не говорить. Мені здається, що *я виховую дітей, а діти виховують мене.*

- Цікаво! А як саме? Якщо я вас не затримую, то скажіть кілька слів для нашої газети.

- Ісус Христос в Євангелії говорить, щоб ми навертались і були як діти, тоді можемо увійти у Царство Небесне. І тому завжди, як це можливо, можна брати за приклад своїх чи навіть чужих дітей.

- Я бачу, що ви християнка, навіть практикуюча, і це вам допомагає у вихованні дітей. Ви ходите до церкви?

- Так, я завжди ходжу до церкви на Богослужіння. Мій Степанко ходить теж зі мною, хоч більше бажає йти з батьком, коли я залишаюсь зі своєю малою донечкою вдома.

- *Тож все-таки, як діти вас виховують?*

- Коли була вагітна, то відчувала, що під моїм серцем б'ється друге серце моєї дитини. Мені здавалось, що все те, що я говорю і навіть думаю, чує моє дитя. Я розуміла, що у мене і мого дитяти - одна й та ж кров. Я ставала кращою у відношенні до інших людей.

- Отже, ви утримувались від недобрих звичок. А після того, як ви вже народили свою дитину, що доброго мали від неї?

- О, це вже інше відчуття. Я вже бачила своє дитятко, придивлялась до нього пильно. У ньому я вбачала дідуся і добру бабусю, батька і матір. Безпорадність малюка вчила мене тому, наскільки я повинна бути доброю матір'ю. Коли я молилася, мені видавалось, що моя дитиночка говорить з ангелами, та й сама для мене є

тим ангелом, що Бог дав мені. Біля дитинки я й освячувалась. Адже ж на руках - МОЄ І БОЖЕ ДИТЯ, яке після св. Тайни Хрищення для мене стало видимим ангелом. Я завжди відчуваю, що дитя мене любить, а я люблю його. Хіба ж можна пояснити, як дитинка довіряється мені. О, коли б то ми мали таке довір'я до свого Творця, Небесного Отця. І так я вчилась, як потрібно довірятися Богові. На моїх руках дитя себе відчувало безпечно. Воно надіється і покладається на мене, як на свою матір. Тому дитина вчить нас *віри, надії і любові*. Це неможливо пояснити. Вона вчить нас жертвенності, заради неї я готова на все. Коли дитина захворіла, тоді вчила мене молитви. Я молилась щиро, а найбільше до Матері Божої. По-справжньому молитись мене навчила таки дитиночка, яка вже в перші місяці свого життя хворіла. Після цього я постійно молюсь за своїх дітей, деколи разом з чоловіком. Це велике щастя - відчувати близькість Бога у молитві, а, особливо, коли на моїх руках Настуня, а поруч - Степанко. Діти нас вчать не бути байдужими. Коли ввечері кладу до сну свою Настуню, то за неї відмовляю коротеньку молитву до Ангела-Хоронителя, перехрестивши її в ім'я Пресвятої Трійці. Степанко вже молиться сам, я його благословлю, а він на добру ніч говорить: "Слава Ісусу Христу!" Коли дивлюсь на пташок, які співають, то, здається, що і вони Бога хвалять своїм щебетанням. Як сонечко засвітить, то жайворонок піднімається вгору зі своєю піснею! Власне, щирої пісні мене вчать діти. Дітям теж потрібна щира та мила пісня, і вони це розуміють.

Деколи бачу, як моя дитиночка радіє, але що це таке? Звідки радість в серці дитини? Яке щастя відчуває вона? Хто говорить з нею? Тоді і мені на душі легко, думаю, що радість надходить з неба. Яке щастя - бачити щасливою свою дитиночку. Я тоді вдячна Богові за життя моєї дитини.

- Тепер я вже більше переконуюсь, що ваші діти від вас отримують дуже гарне виховання, але одночасно вони виховують вас. Та у вас не завжди все гаразд, є і труднощі, є і такі хвилини, коли душу опановує смуток, журба. Як у вас тоді з вихованням дітей, адже діти є великим тягарем, особливо для молодих людей?

- Так, діти - великий тягар, але він легкий, бо заснований на законі любові. *Ми їх любимо, а вони нас люблять.* Навіть у часі наших непорозумінь з чоловіком діти вчать, як переборювати ці труднощі. Одного разу чоловік прийшов з роботи без настрою. Нічого не кажучи, сидів у кріслі

і дивився у вікно. Тут підходить Степанко і каже: "Мамо, чому ви нічого не говорите таткові. Коли я гніваюсь, то кажете, що так негарно, що гніватись є гріхом". А потім підійшов до батька: "Тату, гніватись - гріх. Усміхніться і скажіть мамі: "Добрий день! Сідайте і будемо обідати". Чоловік усміхнувся і виконав вимогу сина. Степанко іншого разу сказав таке: "Мамо, коли я буду старий, то буду мати вуса і смішити всіх людей, розказувати казки, щоб усім було весело".

- Все це так. Діти - це дійсно радість. Але як діти можуть виховувати вас своїм непослухом?

- Непослух властивий кожній людині. Дитина, як і кожна людина, хоче робити те, що їй забороняють. Чи це не спокуса цікавості, що бере початок від первородного гріха наших прародичів? Ми також керуємося непослухом і схиляємося до гріха. Діти часто беруть приклад з батьків. От і Степанко одного разу говорить мені: "Мамо, чому кажете при молитві складати руки в долоні, а самі цього не робите?" Відтоді я завжди при молитві складаю руки. А миття рук у нього до плачу доходило. Тепер вже цього немає. Я поливаю руки Степанкові, він мені, і йому це подобається. Тепер він вже помагає мені прибирати в кімнаті. Так що питання послуху багато в чому залежить від нас. Діти вчать також бути вимогливими до себе.

Журналіст уважно слухав молоду матір, а потім заперечив їй:

- Ви ж мені сказали, що не читали ніякої літератури про виховання дітей і ні з ким не радились, а говорите, як учитель. Так хто ж все-таки помагає у ваших діях і звідки у вас так багато надхнення?

- Коли ми з чоловіком повінчалися, *моя мати подарувала нам ікону Пресвятої Родини.* Вона мені сказала: "Доню, тобі цей образ не на пам'ять, а на допомогу. Коли тобі буде важко у сімейному житті, зокрема, у вихованні дітей, то шукай допомоги у Пресвятій Родині. Нехай ваша новостворена родина наслідує Пресвяту Родину". І тепер, коли мені незрозуміло, як я мушу чинити, то вдивляюсь в цей образ і роздумую над життям святих осіб. Після роздумів знаходжу власну відповідь, а потім переконуюсь, що щось подібне мені підказують мої діти. Тому я маю право сказати вам те, що ми виховуємо дітей, але і діти виховують нас. На жаль, не всі це розуміють і не придивляються до своїх дітей, які завжди потребують доброго прикладу батьків. Тепер спішу до свого домашнього вогнища. Вам бажаю теж створити сім'ю і *наслідувати Пресвяту Родину.* Щасти вам, Боже!

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

МАТУСЮ, НЕ ВБИВАЙ МЕНЕ!

Діти - наша радість і наша надія, в ім'я їхнього щастя ми приносимо себе в жертву, світ на них залишаємо. Це вони формують цей світ, сім'ю, та й роблять наше життя яскравішим, багатшим і радіснішим. Діти - зміст нашого життя.

Вони потребують нашої любові і захисту, особливо тоді, коли ніжні й малі, коли ще не народились. Через свою любов до них ми формуємо власну особистість, ніжність, благородність і чесність.

Діти допомагають створити спокій у наших серцях, в сім'ях та й в цілому світі.

Христос мовив: "Ніхто не може двом панам служити: бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а того знехтує. Не можете Богові служити і мамоні.

Ось чому кажу вам: не турбуйтеся вашим життям, що вам їсти та що пити; ні тілом вашим, у що одягнутись. Хіба життя не більш їжі, тіло - не більш одежі? Гляньте на птиць небесних: не сіють і не жнуть, ані не збирають у засіки, а Отець ваш небесний їх годує! Хіба ви від них не вартісніші? Хто з вас, журячись, спроможен добавити до свого віку хоч один лікоть? І про одежу чого ж вам клопотатись? Гляньте на польові лілеї, як ростуть вони: не працюють і не прядуть. Та я кажу вам, що й Соломон у всій своїй славі не вдягався так, як одна з них. І коли зілля польове, яке сьогодні є, а завтра вкидають його до печі, Бог так одягає, то чи не багато більше вас, маловірні? Отож не турбуйтеся, промовлявши: Що будемо їсти, що пити й у що зодягнемося? Про все те побиваються погани. Отець же ваш небесний знає, що вам усе це потрібне. Шукайте перше царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться. Не журіться, отже, завтрашнім днем; *завтрашній день турбуватиметься сам про себе. Доволі дневі його лиха".* (Мт 6, 24-34).

Прочитайте вдумливо наведені слова Божої мудрості. Прочитайте і подумайте, перш ніж вбити ненароджене дитя. Ваше, таке рідне і таке беззахисне дитя, благає вас про життя.

Чи може мати цілком свідомо вбити свою дитину? В свідомості тверезо мислячих і віруючих людей акт дітовбивства не вкладається.

Розум відмовляється збагнути це. Серце стискається з розпуки і болю за тисячами і тисячами погублених душ, ще ненароджених маленьких українських громадян. Кожна друга жінка в Україні у своєму житті хоча би раз робила аборт,

тобто власними руками і свідомо вбила свою кровинку!

І немає цьому ніякого оправдання! Жінки, що роблять аборт, часто мотивують це важкими умовами життя, бідністю, відсутністю житлової площі і тому подібне.

Але якщо б через бідність дозволялося вбивати людей, через нестачу житла, то простіше було б вбивати вже 15-літніх дітей (вони більше їдять і більше займають місця, на них - більші видатки). Але про таке і думати дико. Як то вже вбити народженого, 15-літнього! А вбити ще ненародженого, це так просто? Хто почує його прохання про помилування, крик відчаю? *Вдумайтесь. Зупиніться.* Найкраща "квартира" для ненародженої дитини - у лоні матері, під її добрим серцем. Йому потрібно ще дуже мало їжі, яку він отримує через кров матері.

Після пологів жінка стає красивішою, молодіє. Такою її робить щастя материнства. А яке щастя - приносити новонароджене дитя батькам, сестрам і братам, яка це втіха для стареньких бабусь і дідусів. Новонароджене дитя - це майбутній громадянин Вільної і Незалежної України. Важко збагнути, що населення нашої Батьківщини невпинно зменшується.

Ми - нація, яка невпинно старіє і вимирає. Що чекає нас завтра? Яке наше майбуття?

Ви, що даєте життя дитині, Ви, що живете згідно з Божими заповідями, Ви, що живете в Богом благословенному шлюбі, полюбіть свою ненароджену дитину і дозвольте їй жити!

Вирішивши позбутися своєї дитинки, задумайтеся над тим, що вона собою являє, маючи ваше тіло.

Між 18 і 21 днями після зачаття серце дитини настільки розвинуте, що б'ється і розносить кров по власних судинах. Наприкінці третього тижня мозок настільки розвинений, що в ньому помітна кора. Перші рухи дитини спостерігаються вже в клітині, після п'яти з половиною тижнів дитина вже рухає головкою, а в шестинедільному віці - всім тілом. Рефлекси помічаються на шостому тижні. Восьминедільна дитина стискає кулачок, відпочиває і спить. Якщо діткнутися долоньки дев'ятинедільної дитини, то її пальчики стиснуться в кулачок. На десятому тижні пальчики дитинки вже мають свої, тільки їй притаманні відбитки, що залишаються на все життя. На одинадцятому тижні вона ссе пальчик, реагує на звуки, тобто чує. Чує голоси найрідніших йому людей - матері і батька. Ці голоси будять його, маленька дитинка тішиться, що поряд є люди, які дали йому найдорожче - життя.

Ось на що підноситься рука матері, коли вона погоджується на аборт.

Аборт завдає тяжкі наслідки самій матері. По-перше, найбільшою втратою є втрата власного сина чи доньки. По-друге, це фізичні наслідки, що переносить мати - десятки

хвороб, важких, деколи невиліковних, це майже повна гарантія безплідності у майбутньому. В багатьох випадках аборт і його наслідки призводять до смерті молодої матері.

По-третє, це психологічні наслідки аборту. Постійна вина перед ненародженою дитинкою, сум за нею, часто жаль за вчинене викликають у багатьох випадках психічні порушення у матерів, такі наслідки відчувають і всі учасники вбивства: батько, родичі, лікарі і т.д. Вони часто пасивні вбивці, але совість постійно буде їх мучити. Ще довго буде відлунням звучати крик ненародженої дитини - ПОЩАДИ!

По-четверте, наслідком аборту часто є подальше погіршення стосунків у сім'ї. Вбита дитинка може бути першою і останньою, яку вам дав Творець. Тоді батько постійно звинувачуватиме матір у вбивстві, що може призвести до розпаду сім'ї. Втрата інтересу до життя батьками ненародженої дитини, охолодження стосунків між ними, невротичні і психічні стани відобразяться, звісно, і на стосунках з рідною, старшими дітьми, на роботі.

По-п'яте, наслідки аборту мають і велике суспільне значення. Ваша вбита дитинка могла би бавитися на вулицях міста чи села, щебетати, сміятися, радіти сонечку і мамі з татком. Але дитинку вбили. Сумно стало на вулицях міст і сіл, не чути дитячого сміху, держава втратила громадянина.

По-шосте, аборт суперечить етичним нормам. Мірилом наших вчинків є совість. А в совісті кожної людини Господь Бог закарбував: "Не вбивай!"

Вбивство ненародженої дитини - великий гріх.

ПОЛЮБІТЬ СВОЮ ДИТИНУ І ДОЗВОЛЬТЕ ЇЙ ЖИТИ!

брат Захарій ГЛОМБА-НАГАЄВСЬКИЙ, ЧСВВ,
Львівський монастир
св. Онуфрія

З ЖИТТЯ ВАСИЛІЯНСЬКИХ МОНАСТИРІВ

МОЛОДИЙ СВЯЩЕНИК НА ВОЛИНІ

Після закінчення навчання філософії у Загребі (Хорватія) молодого священика о. Віталія Лотоцького, ЧСВВ направили душпастирювати в місто Луцьк. Він активно взявся до праці не лише там, але й у Володимирі-Волинському. Значну увагу приділяв молодий священик душпастирській праці та роботі з молоддю.

Перед початком навчального року були організовані трьохденні реколекції, під час яких о. Віталій проповідував, а сестри Йосафатки працювали з молоддю. Слід сказати, що тут, в Луцьку, молодь згуртована, активна. Юнаки і дівчата беруть активну участь в діяльності організацій "Українська молодь - Христові" та "Пласт".

о. д-р Михайло Димид: "БУДУЙМО ХРАМ ДУШІ ЛЮДСЬКОЇ"

ЦЬОГОРІЧ У ДЕНЬ ВЕЛИЧНОГО СВЯТА ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ, ЇЇ ВІРНИХ - УСПЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ, У ЛЬВОВІ ПО ВУЛ. М. МАКСИМОВИЧА, БУЛА ОСВЯЧЕНА НОВА КАПЛИЦЯ, ЩО ОТРИМАЛА ЙМЕННЯ ЦЬОГО ПРАЗНИКА. З ЦІЄЇ НАГОДИ ТУТ ЗА УЧАСТЮ ТИСЯЧІ ВІРНИХ, А ТАКОЖ ОТЦІВ МИХАЙЛА КВЯТКОВСЬКОГО, ВОЛОДИМИРА КОЗІБРОДИ, ВАСИЛЯ МИРОША, ВОЛОДИМИРА ФАРАТА, ОРЕСТА ФРЕДИНИ ТА МИРОСЛАВА СОЛТИСА ВІДБУЛАСЯ УРОЧИСТА ЛІТУРГІЯ. ОСВЯТИВ КАПЛИЦЮ ТА ВІДПРАВИВ В НІЙ ПЕРШУ СЛУЖБУ БОЖУ О. МИХАЙЛО ДИМИД, РЕКТОР ЛЬВІВСЬКОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ АКАДЕМІЇ УГКЦ.

- Нинішня подія ввійде в історію нашого мікрорайону. Адже з благословення Божого ви звели храм Господній. Тепер наступає найважча справа - звести храм Божий у душі кожної людини. І тільки виконавши це завдання, ми досягнемо своєрідної симфонії нашого серця, тіла і всього життя, - наголосив у святковій проповіді до вірних Церкви о. Михайло Димид. - Кожний храм Господній ми будуємо задля слави Божої, а не на зло комусь. Тому мають широко

На світлині: під час освячення каплиці на вулиці Максимовича.

відкритися наші серця до Господа, до ближнього, маємо переосмислити своє земне життя, адже йдемо слідом за Христом-Чоловіколюбцем і Спасителем душ наших.

Ініціатором зведення нового храму, власне, і його архітектором, виконробом, а заодно й будівничим став нинішній парох каплиці Успення Пресвятої Богородиці о. Мирослав Солтис.

Каплиця (22,5х9,5) збудована упродовж двох місяців і 8 днів. Нині в цьому дев'ятикупольному храмі Божому можуть одночасно брати участь в Літургії до 400 осіб.

Капличка зведена безпосередньо біля дошкільної дитячої установи № 70 та дитячої школи мистецтв № 10. Неподалік вчаться учні середньої школи № 32 м. Львова. Так що постійно буде багата на численних відвідувачів - дорогих дітей. У мікрорайоні мешкає чимало військовиків, їхніх сімей. Серед них - українці, росіяни, православні, греко-католики, є, очевидно, віруючі та невіруючі. Та всі вони - діти Божі. Також поруч є будинок для людей старшого віку та онкологічна лікарня. Всі матимуть змогу приходити до новозбудованого храму, щоб кожна душа стала спасенною.

Капличка вже нині буде служити Богові та людям. Однак вже від сьогодні отець Мирослав та парафіяни думають про зведення нового храму Божого. За їхнім задумом цей храм має стати своєрідними південними воротами міста Лева. Для цього треба докласти ще чимало зусиль. Але вони твердо вірять, що у праці їм допоможе Господь Бог і добрі люди.

Степан БОРУЦЬКИЙ

З ЖИТТЯ ВАСИЛІЯНСЬКИХ МОНАСТИРІВ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР У ПЕРЕМИШЛІ

"Тож будьте досконалі, як Отець Небесний досконалий" (Мт 5, 48)

Чин св. Василія Великого є одним з найстаріших з усіх Богопосвячених спільнот. У різних куточках нашої планети невтомно трудяться у Христовому винограднику священики-місіонери ЧСВВ, несучи до сердець мільйонів людей живе слово Христової науки, ведучи їх дорогою Правди, до життя вічного.

Чимало важких випробувань випало на долю Василіянського Чину. Отці та брати в роки більшовицько-сталінського терору

пережили переслідування за віру, гіркий біль вигнання з рідного краю в Сибір, але не зреклись Христа.

Завдячуючи Божому Провидінню та молитвам духовенства, монахів і монахинь, вірних Церкви наша Україна стала незалежною державою, засвітило сонце релігійної свободи, почали відроджуватись з руїн церкви, монастирі, а з ними - храми людських душ. Ожило чернече життя у Богопосвячених спільнотах. Все більше нових покликаних за Божим Провидінням вступили до ЧСВВ. Справжнім осередком духовності в Україні, який плекає майбутні кадри духовних провідників нашого народу, став Крехівський новіціят отців Василіян. Більшість його новиків, пройшовши перший ступінь духовної формації, продовжують студії у Золочівській вищій духовній семінарії їм. Й. В. Рутського, а також студіюють філософію і богословію у вищих духовних закладах за кордоном, зокрема, у Римі, Варшаві, Загребі та ін. Властиво, вихованці Крехівського новіціяту стали тими першими вогниками надії для відродження духовності в Україні.

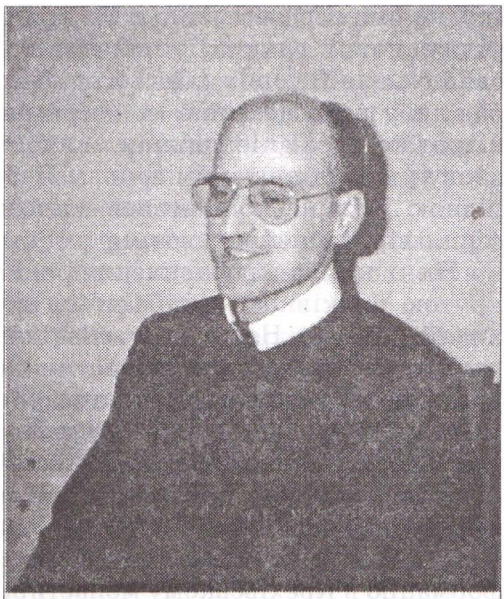

На світлині: о. Тимотей Феш, ЧСВВ, настоятель Перемишльського монастиря.

Відрадно констатувати, що перші паростки василіянського східного чернецтва, після довгих, майже півстолітніх переслідувань, знову відродились і на перемишльській землі. Сюди, наче птахи з далекого вирію, повертаються з різних теренів отці і брати Василіянського Чину.

Визначною подією в житті василіянського чернецтва було відкриття вищої Духовної римо-католицької Семінарії. Цей навчальний заклад підпорядкований Папській Духовній Академії у Кракові. Тут вперше почали студіювати богословіє брати-василіяни з України, колишні випускники Крехівського новіціяту отців Василіян.

Ось ми і на перемишльській землі. Яскраві промені сонця золотили куполи храмів та ошатні будиночки Перемишля. Красиво вписуються у краєвид живописні види над рікою Сян. Тут, на польській землі, проживає чимало українських родин, здебільшого

- це колишні переселенці з України, які зуміли зберегти свою віру, рідну мову, традиції, звичаї. В цьому - вагома частка праці священиків-Василіян. І сьогодні монаша спільнота ЧСВВ відіграє важливу роль не лише як осередок духовності, але й як осередок відродження національних звичаїв, обрядів. Дякуючи Господеві, знову у василіянській церкві у Перемишлі звучить Свята Літургія рідною українською мовою, милозвучно линуть церковні пісні. І серця вірних наповнюються радістю.

На одній із красивих, впорядкованих вулиць над Сяном, що крутою бруківкою піднімається вгору, стоїть ошатний двоповерховий котедж. Неподалік зеленіють струнке туї. Тут знаходиться перша василіянська обитель, яка відновилась знову після довгих років переслідувань. Її настоятелем є ієромонах Тимотей Феш, ЧСВВ. Отець Тимотей радо розповідав про молодих вихованців монастиря, ділився своїми планами, задумами на майбутнє.

Для того, щоб допомогти у вихованні нових високоосвічених священиків для України, тут, у Перемишлі, відкрито вищу Духовну Семінарію. Її студентами є брати-монахи, які пройшли духовну формацію в Крехівському монастирі, а згодом студіювали філософію у Золочеві. Першими студентами вищої Духовної Семінарії були брати ЧСВВ: Макарій Ленів, Мелетій Ріжко, Яків Яремчук та Назарій Костевський. Слід сказати, що вони мали добру формацію, наполегливі у навчанні, що сприяє успішному вивченню богословських наук. Хороші відгуки про студентів Василіян з України можна почути від ректора вищої Римо-Католицької Семінарії в Перемишлі - Станіслава Шаля. Тішать вони своїми добрими та відмінними оцінками у навчанні, проявляють ініціативу, діловитість.

Впродовж чотирьох років студенти опановуватимуть богословію та інші науки, потім писатимуть магістерські праці і знову повернуться в Україну, де їх висвячуватимуть на священиків. Важливими моментами у вихованні майбутніх духовних провідників є Служби Божі, духовні вправи, розважання, духовні читання. Періодично проводяться з братами-студентами науки, реколекції. Змістовні науки давали вихованцям василіянської обителі у Перемишлі Преосвященний владика кир Василь Медвіт, ЧСВВ, о. Йосафат Романик з Варшави, о. Теодозій Янків та інші.

Під час великих релігійних свят настоятель монастиря о. Тимотей Феш проводить реколекції для вірних східного обряду у Перемишлі, а брати-монахи працюють з дітьми та молоддю, проводять катехизацію, вчать релігійних пісень. Духовна праця набирає нового змісту, западає добірним зерном у чисті дитячі серця, що даватиме в майбутньому добрі плоди.

Торік, восени, після тривалих і довгих клопотань, передано нашим отцям у Перемишлі василіянську церкву, яку в 1945 році було забрано комуністичною владою. Храм був безжалісно знищений

варварською рукою. Тепер, під керівництвом о. Тимотея Феша, ЧСВВ, ведуться великі реставраційні роботи у церкві Співстраждання Пресвятої Богородиці. Завершуються певні види робіт, що дасть можливість відправляти там Божественну Літургію. Там же буде діяти і каплиця для молитов. Завдяки жертвенності добродіїв Польщі та інших країн світу належно ведеться реставрація василіянської церкви на Засянні та монастиря.

У жовтні розпочались заняття в Перемишльській вищій Духовній Семінарії. Тут, у новому 1997-1998 академічному році, опановуватимуть знання понад 20 студентів з України.

В майбутньому в Перемишлі планується створити Дім вищих студій для покращення підготовки духовних кадрів з України. Так, чимало хороших задумів на майбутнє є в отця Тимотея. Хай же Господь благословить його для нелегкої праці на благо Церкви і народу, у справі виховання майбутніх душпастирів рідної України.

Хочеться вірити, що Василіянський Чин процвітатиме на перемишльській землі, що священики та брати-монахи будуть "світлом для світу", справжнім прикладом для наслідування.

Ольга КРАК

На світлині: перші студенти в Перемишльському студійному домі ЧСВВ.

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ СВЯЩЕНИКІВ В КРИСТИНОПОЛІ

Добру традицію започатковано отцями Василіянами - проведення реколекцій для священиків. У цьому році на високому рівні проведено їх в Кристинопільському монастирі отців Василіян. Чимало зусиль для їх проведення, духовної віднови священиків, доклав колишній настоятель монастиря о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. У реколекціях взяло участь майже 90 священиків УГКЦ з Львівщини, які розглядали теми пасторальні і духовні, брали участь у Богослужіннях.

Урочисте відкриття і закриття реколекційних наук проводилось в монастирському храмі молитвами "Отче наш" і "Богородице Діво". Під чудесну мелодію пісні про чудотворну ікону Матері Божої Кристинопільської відкривалась ця ікона Пресвятої Богородиці і щедро дарувала свої ласки духовним особам, вірним.

Групи священиків під проводом о. Йосафата здійснили екскурсію в новозбудований храм Покрови Матері Божої в селі Бендюга. Тут, під склепінням храму, линули Богородичні пісні. Відвідали також священики монастир сестер Служебниць. Потім разом відмовили вервицю та проводили моління на чотках.

Своїми роздумами про реколекції поділилися священики. Ось окремі з них.

о. Іван Процак, декан, с. Янів на Івано-Франківщині:

- Вперше реколекції проводяться при монастирі. Це, звичайно, сприяє кращій духовній формації. Тут людина оновлюється, обмінюється думками про Святу Літургію у храмі. Цікавими є зустрічі зі священиками, духовенством, які обговорюють різноманітні проблеми, міркують над напрямами душпастирської праці.

Хай Бог благословить нас для єдності, щоб було одне стадо і один пастир, щоб могли краще працювати для нашої Церкви.

Отець Богдан Білінський, парох Сокільницького деканату:

- Під час реколекцій ми маємо можливість обмінятися думками про душпастирську працю, почути змістовні науки о. Йосафата, ЧСВВ, призадуматись над тим, яким повинен бути священик, як нам краще працювати для спасіння душ.

Отець-мітрат Йосиф Лучин, церква св. Юра, м. Яворів на Львівщині:

- Це, безперечно, перші реколекції в моєму душпастирському житті, котрими я дуже задоволений. І на майбутнє думаю, що від всього духовенства буде висловлено побажання, щоб тільки в монастирях проводити реколекції. Тут ми маємо можливість почути богословські

науки, які стосуються тези Святішого Отця Івана Павла XXIII: "Шукайте тих, які нас єднають, а не тих, які нас роз'єднують". Отже, під час таких реколекцій ми повинні, як священики, здобути відповідну формацію з допомогою наук; все те, чому навчились, донести до наших вірних на парафіях, йти слідами нашого Учителя з Назарета - Ісуса Христа.

У знак вдячності та на добру згадку про змістовне проведення реколекцій священики подарували о. Йосафату Воротняку ікону Пресвятої Богородиці. На закінчення реколекцій священики заспівали спільно "Отче наш" і пісню про Чудотворну ікону Матері Божої Кристинопільської.

Ольга КРАК

ПОЇЗДКА У ФРАНЦІЮ

Цікаву подорож до Франції на 12-ий Міжнародний День молоді здійснила група молоді та прочан з Кристинопільського монастиря отців Василіян. Цьому передувала Свята Літургія, де кожен з учасників паломництва сповідався та прийняв Євхаристійного Христа. Організатором групи були о. Мирослав Медвідь та о. Павло Кремінець. У групі паломників були також сестри Служебниці Непорочної Діви Марії - Любомира і Єремія.

Учасники паломництва побували у містах Мюнхен (Німеччина) та Ліон і Париж (Франція). В Мюнхені відвідали Духовний центр української Церкви, який збудував Патріарх Йосиф Сліпий, узяли участь у Службі Божій.

Ми здійснили екскурсію по місту, де ознайомились з історичними та архітектурними пам'ятками VIII-X ст. Найбільше враження справив костел на Маріенплац, де знаходиться так званий "живий годинник" на вежі. Ми побували також на могилі провідника ОУН Степана Бандери. Там була відправлена панахида. Молодь заспівала кілька патріотичних пісень, а також гімн "Ще не вмерла Україна".

Відвідали ми і місто Ліон. Наша група була запрошена Ліонською дієцезією. У цьому місті перебували представники 18 держав світу. Ми проживали в інтелігентних сім'ях, де були прийняті з великою гостинністю. Там же розпочалась велика духовна підготовка до зустрічі зі Святішим Отцем, яка відбувалась під гаслом: "Господи, де перебуваєш, прийди і подивися". Для молоді були організовані цікаві зустрічі, музичні фестивалі, де мелодійно линула українська пісня.

А потім - знову подорож до міста Парижа.

(Далі буде)

Марія ПРИТУЛЮК,
учасниця паломництва м. Червоноград

МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА

У селі Радча Тисменицького р-ну Івано-Франківської області у 1995 році з допомогою отців Василіян з Івано-Франківського монастиря була організована Марійська Дружина, яка нараховувала 30 членів. Діти були несміливі, не проявляли активності, але за Божою благодаттю і за активністю пароха отця Івана та старших членів Гринишина Ігоря, Романишина Ігоря, Говзан Віри та Сороки Надії Марійська Дружина активно діяла. Кожного місяця 13 числа відправляється для дітей Служба Божа, всі вони приступають до сповіді і Святого Причастя. Вже 8 місяців по селі переноситься дітьми Марійської Дружини статуя Матері Божої, вони відмовляють вервицю, співають пісні або акафісти й молебні. Також організовують паломництва до таких місць, як Гошів, Зарваниця та ін. У серпні 1997 року організували дитячий церковний хор, який нараховує 40 дітей.

Господь Бог зсилає свої ласки на кожне місто, село, але все залежить від співпраці з Божою ласкою. В першу чергу залежить від священика, бо говорять: який священик, такий і духовний рівень його парафіян. Які сьогодні діти, молодь, таким буде завтра наше суспільство.

брат Методій, ЧСВВ

ІСУСИКОВІ ПТАШЕНЯТА

(За Сельмою Лягерлеф)

Коли Ісусик мав лише кілька років, його мати Марія ходила працювати в полі або прясти льон у сусідів, а тесля Йосиф допомагав людям будувати доми. Малий Ісус залишався вдома і бавився перед хатою. До нього приходив сусідський хлопець Юдка.

Одного весняного дня Ісусик набрав трохи глини і почав з неї ліпити пташенят. Юдка сидів збоку, приглядався, і захотілося йому так само побавитись.

Однак Юдкові пташенята не виходили такі гарні, як Ісусикові. Ісусик ліпив так пильно та дбайливо, що його глиняні пташенята були мов живі. А Юдка ліпив абияк. Його пташенята були незугарні, мали завеликі голови, нерівні крила і криві ніжки. Юдка став сердитись і завидющими очима поглядав на Ісусикових пташок.

Ісус виліпив семеро пташок, поставив їх рядком проти сонця, а сам узявся допомагати товаришеві. Показував йому, як треба робити,

і Юдка почав теж ліпити непоганих пташенят. Так бавилися вони аж до вечора.

Коли ж сонце почало заходити і його промені лягли скоса на воду недалекої річки, Ісусик побачив, що вода стала від них неначе золота. Він набрав у долоні трохи тієї води і покропив нею свої глиняні іграшки.

І сталося диво: пташенята зробилися теж кольорові, з жовтими шийками, помаранчевими спинками, а крильця в них неначе вкрилися золотом. Здавалося, ось-ось затріпають крильцями, підлетять угору й почнуть щебетати.

Юдка теж захотів мати кольорових пташенят. Але поки він устиг набрати води в долоні, сонце зайшло за пальмовий гай. Юдкові пташенята стояли сірі й сумні. Його обійняв жаль, а потім гнів. Він заплакав і в гніві почав топтати ногами своїх пташенят.

- Що ти робиш, Юдко? - закричав Ісусик. - Облиш, шкода іграшок!

Але Юдка не слухав, потоптав усі свої пташенята, а тоді кинувся до Ісусикових. Ісусик захищав своїх пташенят, як міг, але Юдка був міцніший, і годі було його спинити. Ось уже лежить розтоптана одна кольорова пташка... друга... третя... четверта... Побачив Ісусик, що йому не сила захистити свої іграшки, і, мов, до живих пташенят, вигукнув:

- Утікайте, рятуйтесь! Летіть, мої пташки!

І ось троє останніх пташенят, що їх ще не досягла Юдкова стопа, розправили крильця, знялись у повітря і закружляли понад Ісусиковою голівкою. А потім підлетіли ще вище і зникали в золотій заграві вечірнього неба.

Аж тоді Юдка опам'ятався. Спершу наче скам'янів, а потім кинувся до Ісусика, обняв його і заплакав:

- Прости мені! Прости!

- Будь добрий, Юдко! - відповів Ісусик і обняв його, мов брата.

З того часу й до нині літають у світі малі пташки, що мають жовті шийки, помаранчеві спинки і крильця, неначе посипані золотом.

(З книги "Джерело Марії", Львів, "Просвіта", 1993 р.)

Чайнворд "Вервиця"

1. Місцевість у Португалії, де з'явилася Божа Мати трьом дітям. 2. Моління зі співом, впродовж якого слід стояти. 3. Подія з життя Ісуса Христа та Матері Божої, про яку ми роздумуємо, коли відмовляємо вервицю. 4. Символ святості навколо голови Ісуса, Марії, святих. 5. Монахиня, котрій з'явилася Мати Божа у Фатімі. 6. Ім'я найменшої дівчинки, котрій з'явилась Прекрасна Пані у Фатімі. 7. Хто спочатку з'явився дітям у Фатімі? 8. Містечко у Франції, де народилася свята Бернадетта Субіру. 9. Поява чогось надзвичайного. 10. Автор перекладу з італійської мови книги Б. Гечіча "Веління Богородиці з Меджугор'я". 11. Село на Львівщині, у якому знаходиться василіянський монастир. 12. Зброя проти диявола, панцир проти пекла.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на Чайнворд "Львів", опублікований у № 9 за 1997 р.:

Л 1. Корнякт. 2. "Трембіта". 3. "Атлас". 4. Сосенко. 5. Овсійчук. 6. "Кавказ". 7. Золочів. 8. Відень.

Ь 1. "Галичина". 2. Антик. 3. Краківська. 4. "Атлантик". 5. Курилас. 6. Свірж. 7. Жирко.

В 1. Проспект. 2. Тракт. 3. Тролейбус. 4. Скнилівок. 5. Котик. 6. Курбас. 7. Сихів. 8. "Воскресіння".

І 1. "Міст". 2. Труш. 3. Шкло. 4. "Орися". 5. Яблонська. 6. "Арсенал". 7. Лем.

В 1. Паращук. 2. Кармалюк. 3. Крехів. 4. "Верховинка". 5. "Амфітрита". 6. "Апостол". 7. Лев. 8. Вахнянин.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

ХРИСТОС І ЮНАК *(переклад з польської о. П. Герилюка-Купчинського).*

. Христос і молодь! Це дві великі сили, що тяжіють одна до одної, що належать одна одній.

Христос сам по собі є вродженим провідником молоді, бо в Ньому в найдосконалішій формі поєднано всі ті благородні пориви, які сучасна молодь може собі взяти як найвищий ідеал.

Юну людину, яка входить у доросле життя, цікавить дуже багато. І щоб її життєва енергія була спрямована в потрібне русло, їй потрібна сила і допомога, яку вона може знайти у Христа.

Саме молоді, що мусить шукати правдиві дороговкази у цьому мінливому світі, адресована ця книга.

БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ: *апостольське повчання Папи Івана Павла II.*

Впродовж століть ніколи не бракувало чоловіків і жінок, які слухняно йшли за покликом Отця та за спонукою Святого Духа. Вони посвятили себе служінню Богові й ближнім.

Саме про це йдеться в черговому повчанні Римського Архієрея, яке складається з таких розділів: "Сповідування Тройці", "Знак братерства", "Служба любові". Адресована широкому загалові.

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР на 1998 рік

Журнал "СВІТЛО"

НАШУ ЛІТЕРАТУРУ МОЖНА ПРИДБАТИ:

у **Львові** - кіоск біля церкви св. Андрія (пл. Соборна, 3)

у м. **Дрогобичі**, Львівська область - магазин "Місіонер", вул. Мазепи, 7

у м. **Бучачі**, Тернопільська область - монастир Воздвиження Чесного Хреста, ЧСВВ, вул. Міцкевича, 19

та при інших василіянських монастирях